

3456 el blauwe, volgens stalen in handen van de bekende doopsgezinde lakenbereider Sebastiaen van Weenigem, de Rotterdamse vertegenwoordiger op de droogscheerderssynode van 1671 te Leiden. Op dit contract kreeg hij niet minder dan 200 zilveren ducaten voorschot⁴¹). In zijn opdracht leverde de Hagenaar François de la Costa in 1675 ook lakens aan de compagnie van de cavalerie van kapitein Wrangel⁴²).

Op 5 januari 1675 leende hij Francisco Rooth, schipper van 'De Vrede van Londen', 200 stukken van achten op bodemerij tegen 12 procent opgeld bij behouden aankomst te Livorno. Op 8 mei bleek het schip nog niet te zijn vertrokken, want in opdracht van Don d'Andria uit Amsterdam kwam hij met de schipper overeen, dat deze nog 47½ last buskruit zou laden. Enkele dagen later, 11 mei, bleek het schip nog slechts dertig last te kunnen laden; hij liet notaris Dirck Meesters de schipper insinueren met Jan Pedy en François Versse als getuigen, maar zonder resultaat⁴³).

Op 7 juni 1676 werd zijn zoon geboren, die naar zijn grootvader Joan Baptista werd genoemd, voor wie zijn uit Livorno overgekomen broer Antonio Domenico en zijn vrouws tante Catharina van der Sprongh als peter en meter optraden in de katholieke schuilkerk 'het Paradijs' aan de Slijkvaart.

Op 17 september 1676 besloten de Staten van Holland, dat wijnkopers, wijnverlaters en kraankinderen onder ede zouden moeten verklaren, dat zij de impost op de wijnen niet zouden ontduiken. Bij de uitvoering van dit besluit ontstond vooral in Rotterdam een hooglopend conflict tussen Gecommitteerde Raden en raadpensionaris Fagel enerzijds en de Rotterdamse betrokkenen en regeerders anderzijds. Als belangrijk im- en exporteur van wijnen legde Gallaccini op 16 november van dat jaar ten overstaan van de impostmeester de vereiste eed af⁴⁴).

Ook nam hij deel aan scheepsverzekeringen: met negen andere Rotterdammers was hij aansprakelijk voor het verlies van het schip 'De Margriet van Brostenes' dat, geladen met wijnen uit Bordeaux, bij Huisduinen verongelukte op 2 februari 1677⁴⁵).

Zijn debiteuren berokkenden hem datzelfde jaar vele zorgen. Zo had de Rotterdamse koopman Jan Coppens hem een wissel gegeven van f 1714,—, die wel door de betrokkene Jan Moller te Amsterdam was geaccepteerd, maar toch onbetaald retour kwam. Nu bood Coppens hem als compensatie en garantie een partij wijnen aan, waarop echter Jacob van Belle een recht van f 900,— had verkregen, dus preferent was⁴⁶). Toen er nog meer